

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Cu duh de sărbătoare cerească și cu iubire plină de milă Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăși Mă fac cuvânt în cartea Mea cea de azi, căci omul are nevoie de Dumnezeu atât cât el nu pricepe aceasta, dar Mie Îmi este milă de om și grăiesc ca să Mă audă omul, căci unde sunt Eu, el nu poate veni ca să Mă audă, fiindcă omul este din cele de jos, iar Eu sunt din cele de sus, așa cum am spus Eu la prima Mea venire în mijlocul poporului la care am venit atunci, și le spuneam lor: *«Voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta; voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus, iar dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre»*. Le-am spus aceasta pentru că necredința îi aduce pagubă omului și pe pământ, și în cer apoi, și îi îndemnam pe oameni să-Mi urmeze Mie ca să aibă lumina vieții, ca să aibă adevăr viața lor. Ei însă se luau după semeția lor și spuneau că nu este adevărată mărturia Mea dacă Eu Însumi mărturisesc despre Mine. O, la ce le-a folosit dacă au spus așa? Au murit în păcatele lor, că n-au voit să Mă cunoască și să le fac vindecarea, și le spuneam lor: *«Voi judecați după trup, Eu nu judec pe nimeni, și chiar dacă Eu judec, e adevărată judecata Mea, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Tatăl, Care Mă trimite pe Mine la voi, și este scris la voi că mărturia a doi martori este adevărată, și Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi și mărturisește despre Mine Cel ce M-a trimis pe Mine: Tatăl, și voi nu Mă știți nici pe Mine, nici pe Tatăl și nu știți de unde vin și unde Mă duc, că voi judecați după trup și nu Mă cunoașteți, că dacă M-ați ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl, și Eu Mă duc și Mă veți căuta, și unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni, și v-am spus vouă că veți muri în păcatele voastre dacă nu credeți că Eu sunt, căci oricine săvârșește păcatul este rob păcatului, iar robul nu rămâne în casă în veac, pe când Fiul rămâne în veac, și dacă Fiul vă va libera, liberi veți fi într-adevăr»*.

O, Eu le deslușeam lor toate și le despecetluiam din Scripturi taine de nepătruns de mintea lor cea de jos, ca să-i fac să Mă creadă și să le iert cumva necredința lor, căci Eu când am strigat ca să Mă audă cineva și să grăiască despre Mine, Mi-a răspuns Isaia și l-am făcut pe el prooroc al Meu, grăitor de Dumnezeu l-am făcut, și i-am spus în vedenie, atingându-l și spunându-i: *«Iată, s-a atins de buzele tale cărbune aprins și va șterge fărădelegile tale și de păcatele tale te va curăți»*, și l-am făcut pe el om îndumnezeit, căci a crezut și M-a urmat apoi cu lumină, iar Eu am spus tuturor: *«Eu sunt lumina lumii, și cel ce Îmi urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții»*. O, așa se naște din cuvântul Meu cel ce-Mi urmează Mie apoi pe pământ, și așa Mi-am făcut Eu prooroci și ucenici lucrători cu Mine și n-au mai fost ei apoi din lumea aceasta, ci au fost din cele de sus și nu le-am mai socotit păcatele lor, căci i-am atins și i-am curățit și i-am așezat pe calea iubirii și au ascultat de ea apoi.

O, n-a voit și Irod să primească de la Ioan, Botezătorul Meu, iertarea lui și salvarea lui din păcat, n-a voit, și a rămas el de partea poftei păcătoase, care l-a ucis mereu pe el, până ce l-a adus înspre făgăduința cea rea, în care s-a prins pe neștiute, și a trebuit el apoi să supună la tăiere capul lui Ioan. O, ar fi să se cutremure omul, căci pofta lui se preface și se face păcat și intră prin porți în trup și îl aduce pe om la păcatul trufiei apoi, păcat care-l conduce la făgăduințe în vreme de beție, și apoi sufletul lui cade în cătușe și greu Mă mai primește dacă ar fi să vin să-l scap cumva, căci omul cu greu Mă cunoaște și cu greu Mă primește ca să Mă creadă și să Mă urmeze. El este învățat să cunoască păcatul și să-l primească peste el, căci este din cele de jos omul.

Iată, Irod n-a primit pe aproapele său, pe cel ce a dat să-i facă lui bine, căci din pricina păcatului pe care-l iubea, el n-a iubit pe Dumnezeu, și s-a iubit pe sine Irod și de aceea iubea să poftască și să se bucure așa. O, vai de cel ce pofteste, că acesta ajunge în moarte pe această cărare! Omul pofteste cu inima și cu trupul apoi, și se pofteste om pe om din pricina slăbiciunii,

împotriva căreia el nu se așează să stea. Sunt pline ulițele peste tot de oameni poftitori de om și de păcat. Nu mai sunt locuri curate de păcatul din om. Pe la toate răspântiile pândește păcatul din om după alt om, și diavolul se odihnește, că-i are pe toți oamenii lucrătorii lui. Cade om în lațul altui om și sunt mulți care se prefac că-L au pe Dumnezeu și că sunt salvatori pentru oamenii păcătoși, dar oamenii lui Dumnezeu nu umblă așa, nu umblă singuri oamenii lui Dumnezeu, precum nici Eu n-am umblat singur când M-a trimis Tatăl să umblu pe pământ după om și să-l întorc la Tatăl pe om. Singur trebuie să umble omul numai când este el singur, iar când umblă printre oameni el trebuie să aibă însoțitori făcători de minuni, din cer minuni, nu din el, căci omul care-și slujește poftii lui are pe diavol de Dumnezeu, și diavolul face și el semne mincinoase, dar nu minuni, ci nimereli de-ale lui ca să-i înșele pe cei care nu-i știu lucrarea, și omul cade în lațul altui om din pricina poftii lui, care se unește cu trupul lui și se face diavol omul. Dar Eu vin pe pământ și dau de știre că e vreme de mare fărădelege pe pământ, vreme cu păcat, și apoi cu usturime pentru păcat și mor oamenii în păcatele lor, și Eu strig peste ei ca să Mă audă și să-i vindec cumva, iar cel ce se ascunde de strigarea Mea, acela face ca Adam, care s-a ascuns de Mine din pricina păcatului din el, căci după ce el a păcătuit împotriva Mea și a lui, a dat să se ascundă de la fața Mea, și auzind el umbletul și glasul Meu, mai mult s-a ascuns, căci păcatul l-a înstrăinat pe el de Dumnezeu.

O, e străin omul, e tare străin, bietul de el, căci se înstrăinează de Mine prin păcat și umblă așa apoi, și cu cât aș da să-l strig pe cel apăsător de conștiința lui, cu atât el fuge și se ascunde înăuntrul lui. Eu însă vin și tot vin și dau să Mă ating de inima lui cu cuvântul Meu cel de foc și să-i dau nădejde de mântuire și să-l iau în slujba Mea pe om și să-i spun: *«Iată, s-a atins de buzele tale și va șterge fărădelegile tale, și de păcatele tale te va curăți»*. Amin.

Și acum Mă scriu în carte cu porunca vieții și iarăși îi aduc omului aminte de ea, porunca cea de la început și pe care Eu, Domnul, și Ioan, ucenicul Meu iubit, am înnoit-o prin rostire acum două mii de ani și am zis: *«Poruncă nouă vă dau: iubiți-vă unii pe alții cu iubirea lui Dumnezeu»*.

O, i-am spus omului: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeu, omule, să-L iubești din toată ființa ta, și pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși»*. Nu înțelege omul cum să împlinească el ceea ce i-am dat să lucreze, și voiesc să-l povățuiesc Eu pe el acum. Izvorul Meu de cuvânt se face jar și cărbune aprins ca să se atingă de inima omului și să-l ia omul pe buze apoi, și din mijlocul cetății strig și îl chem pe om să Mă audă, și îl strig în mijlocul cetății cuvântului Meu cel de azi, din mijlocul celor ce aud din gura Mea cuvântul Meu cel de foc ca să-l ia ei și să-l arunce pe pământ și să se aprindă acest foc și să ardă păcatele din oameni focul cuvântului Meu, căci diavolul a pus lege pe pământ păcatul. O, vai lui, că vine nimicirea lui! Amin.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, ți-am spus, tată, ție cuvânt încă de la început, cuvânt de foc, și am scris cu foc pe piatră și ți-am spus să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Când Eu ți-am spus să iubești pe Dumnezeu, am așezat cuvânt lângă aceasta și ți-am așezat pentru împlinirea iubirii de Dumnezeu ajutor ție pe aproapele tău, pe cel ce-ți aduce ție de la Mine porunca iubirii de Dumnezeu, căci fără cel trimis de la Mine în calea ta tu nu poți să-L iubești pe Dumnezeu, căci Dumnezeu trebuie iubit cu ascultare și prin ascultare, și altfel nu este scară pe care să urce la Dumnezeu iubirea cea pentru El din om. O, n-ai să vezi, omule tată, n-ai să vezi înțelepciune în om care să priceapă și să înțeleagă această poruncă pentru iubirea de Dumnezeu a omului. Omul îl numește aproape al său pe orice om. O, nu, că iată, se omoară om pe om prin pofta cea păcătoasă, care se face iad în om, iar porunca iubirii de Dumnezeu dă să-l facă Dumnezeu pe om. Omul nu poate fi aproapele omului, ci doar vrăjmaș mântuirii lui. Numai trimisul lui Dumnezeu spre om, numai acela este aproapele omului, numai omul îndumnezeit prin har, și din care Dumnezeu Se revarsă cu sfințenia Sa cea de sus, cu cele de sus, nu cu cele de jos înaintea omului. Ioan, Botezătorul Meu, un așa trimis înaintea feței Mele, un așa mort față de păcat și de necredința de pe pământ, numai unul ca acesta poate fi aproapele omului. Pe aceștia

oamenii nu-i primesc, căci oamenii sunt învățați cu cei dintre ei și ca ei, căci s-a dus Ioan la Irod, care smintea poporul cu fața fărădelegilor lui ca să-i înstrăineze de Dumnezeu pe oameni, și i-a spus că nu-i este îngăduit să facă acestea pe care el și le îngăduiește, dar cei ce iubeau păcatul ca și Irod, l-au tăiat pe Ioan de pe pământ, din pricina poftei, care se făcea trup în ei și pe care ei și-o îngăduiau cu viața lor.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, nu-ți este ție îngăduit de Dumnezeu să faci unire păcătoasă, căci trupul omului n-a fost făcut pentru desfrânare, ci pentru Domnul. O, fii cuminte și nu mai fă păcat! Omoară-ți pofta, că ea se face pedeapsa ta! Iubește pe aproapele tău, care vine la tine de la Dumnezeu ca să te aducă la Mine, la legea iubirii de Dumnezeu, și numai așa să te iubești pe tine însuși, iar altfel nu, căci altfel îți lucrezi moartea, și nu iubirea cea din Dumnezeu. Nu uita că Dumnezeu este împotriva păcatului și a ușurătății cea de la păcat! O, nu uita că păcatul aduce moartea și este chiar moartea, iar moartea nu cunoaște lumina și nici rușinea cea pentru faptele ei! Eu sunt lumina lumii, Eu, și cine merge după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. E vremea osândirii păcatului, vreme vestită de proorociei cei de demult și care au avut în ei vederea lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, Duhul Care grăiește azi cu tine, omule înstrăinat de Dumnezeu. O, nu te mai ridică împotriva Mea și a ta ca Irod, care n-a iubit și n-a primit pe aproapele lui, pe cel care venea de la Mine ca să-i facă lui bine! N-ai pe nimeni aproape al tău, n-ai, tată, n-ai, și tu nu știi ce și cine te înconjoară pe tine, căci omul are nevoie de om pentru nevoile și poftele lui, și nu caută la Dumnezeu omul. O, primește-Mă când bat! Primește-l, tată, pe aproapele tău și nu-l primi pe om, căci omul este neputincios ca și tine și n-are ce să-ți dea! S-a învățat diavolul să ia chip de om postitor și nevoitor ca să-l crezi tu pe el, dar Dumnezeu nu lucrează niciodată fără de ucenici lângă trimișii Săi la tine. Ioan avea ucenici când a ieșit ca să fie văzut după cum era în Scripturi proorocia pentru arătarea lui între oameni, și Mi-a dat Mie pe ucenicii lui și nu și i-a păstrat lui, și am lucrat Eu cu ei apoi, și au lucrat ei pentru Mine pe mai departe cu ucenici lângă ei, cu cei asemenea Mie și lor cu lucrul lor între oameni, și nicidecum cu duhul ușurătății cum dă diavolul să se îmbrace în om acum și să se arate în numele Meu peste oameni și prin oameni. O, iată cum vin Eu cu sfinții spre tine și cum mărturisesc ei de lângă Mine ție lucrul Meu între oameni. Iată glasul lui Ioan, Botezătorul Meu, cel care a mers la Irod ca să-i spună că duce poporul în înstrăinare de Dumnezeu, căci fapta fărădelegii săvârșite din vârf, se face pildă rea pentru cetate, se face duhul morții printre oameni apoi.

— *O, eu sunt glasul care face curat în calea Ta, Doamne. Eu sunt trimisul Tău atunci și acum și Te mărturisesc pe Tine la cei ce Te aud când vii cu sfinții în cuvânt pe pământ la oameni. Duhul credinței în Tine îl suflu peste toți oamenii și le spun lor:*

Vine Domnul, fii ai oamenilor, vine și vă găsește în necredință și în faptele ei! Credința are faptele ei, iar necredința, la fel. Eu strig la voi să vă despărțiți de păcat și de ușurătatea cea amăgitoare, de la care se smintește om pe om. O, nu mă tăiați așa cum m-a tăiat Irod de la fața sa! Primiți strigătul trimisului lui Dumnezeu, glasul apropielii vostru, căci când Domnul i-a spus omului să-L iubească pe Dumnezeu, l-a așezat și pe aproapele său lângă om și i-a spus omului: «Să-L iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși, omule!».

N-are cine să le tălmăcească oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, și face Domnul aceasta, face trimisul Tatălui, Fiul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, pe Care eu L-am botezat ca pe un om atunci în râul Iordan, în timp ce strigam la toți oamenii să se pocăiască și să primească împărăția cerurilor, care se apropia de ei, pe Domnul, Care S-a arătat la Iordan, ca să-L cunoască oamenii pe Cel mărturisit de Tatăl cu glas coborât cu norii deasupra râului Iordan, spunând la cei de față: «Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care Eu am binevoit!». O, așa ne-am dovedit, Domnul și eu, trimiși ai Tatălui, căci la ieșirea mea din pustie L-am vestit pe Domnul și L-am arătat oamenilor, iar Tatăl din cer a împlinit minunea și a mărturisit-o cu glas, și s-a scris pe pământ glasul Tatălui asupra Fiului Său botezat de mine ca pe un om la Iordan, supus întru toate, blând și smerit, măreț prin acestea între toți oamenii, care se tot trufesc pe pământ.

O, primiți-i pe cei mărturisiți de Dumnezeu în cer și pe pământ, căci mincinoși sunt azi între voi cei ce se dau trimiși de Domnul la voi, o, fii ai oamenilor! Iată, vine Domnul și grăiește vouă și în chip smerit și blând Se dă vouă cuvânt din mijlocul unui popor ca o cetate, cetatea cuvântului lui Dumnezeu, popor crescut de cuvântul Lui și îngrijit de Domnul pe pământ ca să aibă Domnul cetate între oameni și să le facă lor bine, ieșind spre ei cu cuvântul mântuirii și al sfințirii oamenilor. O, întoarceți-vă de la păcat la sfințenie și primiți cuvântul lui Dumnezeu și deschideți-i ca să vă lumineze, ca să vă cheme spre putere de sus și cu care să biruiți păcatul din voi, pofta, care se face una cu trupul omului și apoi îl umple de trufie pe om!

Eu, Doamne, sunt trimisul Tău și mă fac aproapele omului ca să-l aduc pe el la iubirea de Tine, adevărata iubire între pământ și cer. O, spune-le lor să nu-și iubească trupul, căci trupul pofteste în ei împotriva lor și a Ta, împotriva lui Dumnezeu în ei, împotriva Duhului, Doamne, și se naște moartea în ei prin trupul cel poftitor. O, spune-le de mine, că eu nu mi-am iubit trupul, ci pe Tine Te-am iubit în mine, de nu-mi trebuia nici mâncare, nici apă, și atât de mult Te-am avut eu în mine pe Tine, și așa am fost și așa am ieșit între oameni, ca să mă fac aproapele lor și să le dau de la Tine lor.

Și acum, miluiește neamul român și fă cu el după făgăduințele Tale, Doamne, și pregătește-i lui scăpare din întuneric și din fărădelege și din păcat și din înstrăinare de Tine și nu lăsa să fie biruit acest neam! Ajută-i mintea, ajută-l în vreme de necredință, căci păcatul s-a înmulțit și l-a înstrăinat de Tine și mult l-a înstrăinat! O, pierde, Doamne, din mijlocul lui pe vrăjmașii mântuirii lui cea de la Tine, pe cei dinăuntru și pe cei din afară, și arată-Te Dumnezeu adevărat peste el, ca să vadă neamurile pământului și să se plece, Doamne! O, e aproape să-și dea duhul acest neam, nu-l lăsa să piară, că n-are păstor, ci Tu ești Păstorul lui! Fă-l să-Ți audă glasul și să-Ți deschidă și să Te cunoască și să Te asculte, iar Tu să-l scapi de moarte și să-l miluiești pe el, și să Te vadă cu el cei ce au dat și dau să-l robească sub ei pe cel ales de Tine pentru slava Ta, pentru slava credinței în Tine a oamenilor, Doamne, Mieluț junghiat, Care ridici păcatele oamenilor, căci Tu pentru aceasta ai venit pe pământ. Amin.

— O, proorocule mare și botezătorule al Meu și al multora care s-au adus spre credința lor în Mine! O, ce să le fac dacă nu Mă aud, dacă nu deschid glasului Meu cel mult peste ei? Își atrag ceea ce-și lucrează și așa Îl văd pe Dumnezeu, Care strigă la ei ca să-L audă și să-L asculte pe El.

O, neam român, te strigă sfinții din cer, tată, și te strigă pe tine alesul Meu. O, alege-te și tu pentru Dumnezeu, că nu vreau să pieri cu cei necredincioși. Credința are faptele ei, nu te încânta altfel, că ești mort dacă nu are faptele cerești în tine credința ta. O, te strig, nu lepăda strigare mea!

Sculați-vă, voi, cei ce stați pe scaun de păstori peste sufletul neamului român și deschideți glasului Meu de peste voi! Nu vă amăgiți cu cele trecătoare, căci este Dumnezeu, și trebuie să-L dovedeți pe El dacă stați sub nume de slujitori pentru El pe pământ! O, deschideți-Mi! Nu vin să vă fac rău, ci vin Mântuitor! Nimic nu vă cer decât iubire și primire și credință ca să vă dau mântuirea, ca să salvăm acest neam. Nu faceți și voi ca iudeii ca să nu Mă primiți, că e rușine să faceți așa dacă vă numiți creștini! Fiți salvatori și treziți oamenii de la păcat la lumina sfințeniei, că e vremea pe sfârșite, și semnele dovedesc aceasta!

Iar tu, poporul Meu, cetate a cuvântului Meu, staulul Meu cel de azi în mijlocul neamului român, cere-Mi, tată, cere-Mi tu ceea ce trebuie să fie și să aibă acest neam, căci am coborât cu cuvântul venirii Mele în mijlocul lui și voiesc să-l fac pe el lumină popoarelor, dar să voiască și el să-Mi slujească așa, căci tu ești popor frumos și are după cine se lua neamul român dacă vrea să fie el lumină pe pământ așa cum am fost Eu.

Eu sunt în mijlocul neamului român cuvânt cu lumină în el peste om, și stau în mijlocul lui cu tine și lucrez cu tine minunat, poporul Meu, ca să știe acest neam că între el și Mine te am pe

tine înaintemergător spre el și că Eu vin mereu cuvânt la el ca să-l fac întâiul între popoare când nimeni nu se așteaptă să fie așa, și să fie așa Domnul cu oamenii pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu, și fii, tată, ucenicul Meu, căci Eu fără ucenici nu lucrez pe pământ!
Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2010